

פרק ה' שמות אל"

פרק כרך

ש� סעודות. הנה כ"ק אבי אדמור"ר ז
וזללה"ה אמר דלך לא נקראת
הסעודה השלישית רק שלש סעודות לומר
כיוון שלוש הסעודות של שבת הן כנגד
האבות ויעקב כלול בתwine, א"כ הסעודה
השלישית יש בה מענין כל הטעודות, עכ"ה.
ולפי האמור נראה שם שלא קיים עונג פנימי כדי או בשתי הסעודות הראשונות, יכול
לקיים בסעודה השלישית. ובאמת שבעודו
40 השלישית יותר נקל לבוא לעונג הפנימי. כי
בשתי הסעודות שכן אברם ויצחק יש
לهم מצרים עשו וישראל אל כנודע, והם מונעים
בדע מה את האיש הישראלי לבוא לעונג
פנימי, אף שבשבת אין להם שליטה כ"ב.
אבל בסעודה השלישית שהיא נחלה יעקב
נהלה בלי מצרים או יותר נקל לבוא לעונג
הפנימי. וזה אמרו קרייבו לי וזה חיל דלית
דיןין דתקיפין לבר גטלין ולא עאלין הבני
כלביין דחציפין. ואולי מה ששיתא יומין מינני
20 מתברכן הוא ג"כ מסעודה השלישיתليلית
במה מצרים ומעין:

שנת תר"ע

ובקשותם גם כהונת. להבין מה זו קושי דבוקים
בחשיות והרגישו מתייקותה של עבדות ה'.
והנה בואה'(קע'ו): דלכן כהן נקרא קדוש
ולוי טהור דכתן הינו נבדל, ייעיש', והיינו
להיות נבדל גם מעצמו שלא יוניש בפומת
עצמו כלל, אהרן ה' איש מרכבה ומהשנתו
היתה קשורה תמיד במקום עליוון עיפוי'כ
השפיל א'ע לפחותי העם לעשות שלום
ב/בניהם, ובין איש לאשתו, והוא מוחמת שהי'
נאמן זואחוב להשיות ועשה כל מה שהי'
ביבלו ליהות נצמת מזוה טובה לעבדות ד'
ולא השיגה על עצמו כלל, והוא אש חסך,
לגמול לחברו חסדים, ואין כונתו לעצמו כלל,
ועי' כן בכחו למשוך חסדים מלמעלה למטה
אף לאלה שעינם ראויים לך לפני מעשיהם.
זה שאמר ובקשותם גם כהונת. מאחר
שאתם היו מרגישים מתייקות עבדות השי'
ורצונכם להרגיש עוד יותר ולעלות מעלה
ג' מעלה, א'כ כוונתכם לעצמכם ואין זו מדת

ולפי האמור יובן מה שנעשה מعتبرה זו
מצوها, כי החקק הטוב שבמעשה זה
מדתו של יעקב שותיתה בהם לא אבדה, ורק
הפרות הגדלה נדחתה, והוא שאמר הכתוב
ואת האש זורה הלאה, היינו מה שהי' ברשבי
אשר יתר על המודה באש לוחמת שלא נփיטו
משמעות זה נדחה, אבל גוף מהות הנחשות
שהוא רוח עז כנ"ל מדתו של יעקב לא אבד,
ואין עבריה מכבה מצואה, ואך שנענשו על
הפרות הגדלה קבלו נמי שכר על עצם טוב
הכוונה, ועכ' געשה מה ציפיו למוכחה:
ולפי דרכנו יש לומר דמה שעדי או היו
מקריבין על האדמה ומאו והלאה
מקריבין על הנחשות, היינו דנהנה במדרשי
(ב"ר פ" מ"ד) שהראת הקב"ה לאע"ה כל
ענין הקרבנות בברית בין הבתרים, והיינו
שכל עניין הקרבנות הוא שבירת הלב כמו אמר
הכתוב (תהלים נ"א) ובחי אלקים רוח נשברה,
ובמדרשי (ויק"ר פ"ג) פסל הקב"ה בהמה
והקשריר באדם עורת או שבור פסל בהמה
ובאדם כטיב (תהלים ל"ד) קרוב לו לנשבר
לב וכו' והיא מדתו של אברהם (בראשית
י"ח) ואני עפר ואפר ועכ' נראה אליו כל
ענין הקרבנות. ולזה בא הרמז מקריבין
על האדמה בעניין שכותוב (תהלים מ"ד) כי
שהה לעפר נפשנו דבקה לארץ בטנו. אך
ממעשה קrho ואילך שנותקבלה מדרת מודת
יעקב כנ"ל היינו תוספת כה ועת שוב
מקריבין על הנחשות, עכ' געשה מהחותות
ז' זכרון זה ודוקא להורות שנבראה מדה זו
אך במדה ובמשקל זכרון לבני ישראל למען
אשר לא יקריב וגוי:

ב' **א' ז' ק' ג' י' נ' ה' ו' ז' ק' ז' י' נ' ג' א' ב'**
עוד אל שנראה שהיא טובה שבמדות
שבמדרשר (שם"ר פ' מ"ט) זהב וכוסף ונחושת
הם אברהם יצחק ויעקב, וידוע שע יעקב הוא
הבחור שבאבות כבمدرשר (בר' פ' ע'ו). וכן
הוא בזוהה (ח' א"ס"ט) בפסק בשוא גלווי
אתה תשבחם ד"א תשבחם ממש שבאה הוא
לון בגין ודסקין בתובთא למחמי מכאן כל
מאן דכיסף לאסתכלא ולמנדען אע'ג דלא
יכיל (ג' א' ולא יבי ל' רשותא) שבאה איזו
דילוי וכאל משבחן לי. ויש לומר שגם זה
נככל במדת נחושת היופיע בשות פנים שב
לאחור ונחבא אל הכלמים. אך כי' כשהוא
במדה ובמשקל, וכשהוא יותר על המדה
מסתעפת מוה עוזות פנים לגיהנם. וע' עדת
קרחה שבקשו לשרת לפני המלך הבודה היא
מדת הנחושת מדתו של יעקב כנ'ל, וע'כ
היו המהות של נחושת להורות על עניינים.
אל שאהפרינו על המדה כנ'ל :
ולפי האמור יובן הא שייעקב ביקש רחמים
על עצמו שלא יזכיר שמו במחלוקתו
של קרח. וכברוארה יפליא מה ס"ד שיזכיר שם
יעקב על העבריה. אך יש לומר שככל עצמו
שהגבינו עצמן לתגר זה הוא מחמת כחו
של יעקב שהוא נחושת כנ'ל אלא שם
הפרינו על המדה ונעשה מוה עבירה, ובזוהה
(ח' א' י' ז') שכך הי' ציריך להיות אלא שהי'
ציריכין להתפיס ממשה, וממ' עיקר המדה
להיות להוט אחר עבודה ברוח עז נלקחה
מדתו של יעקב וירושה לישראל ממננו, והי'
ס"ד שיזכיר שמו על מעשה זה, והוצרך
בלבקשת רחמים על עצמו :

ועשו אותו רקווי פחים צפוי לモבזה. כבר דקדקנו איך געשה מעבירה מצוחה. ונראה דהגה ענין לרקווי הפחים צפוי לモבזה הינו שבראשונה היו מקרים על האדמות שהיו מלאין את המבנה חללו אדמה בשעת חנייתן וההקרבה היהת- על האדמה. עתה געשו רקווי פחים צפוי לモבזה ותוון מכסין את האדמה ומקריבין על הנחושת. אך יש להבין למה צוקה תורה לשנות את ההקרבה מהה שיתה ולא לעשות זכרון אחר, ולמה לא עשו מתחילה צפוי נחושת על המבנה להקריב על הציפוי:

ונראה דהגה יש להבין למה הי' הנסיוון במחותות של נחושת ולא בשל זהב, שהרי לא מצינו קטורת קרבנה אלא בMOVEDה הזהב או בMOVEDה של זהב לפניו ולפניהם ביום הקפורים, ואפי' המחתה של גחלים שבכל יום שמכנסין על המזבח הפנימי נמי היהת בשל זהב, ומשנה שלימה שנינו בסדר יומא (פ"ד מ"ד) בכל יום הי' חותה ^{בשל} כסף ומערה בתוך של זהב והימים חותה בשל זהב וזה ה' מכביס, ובודאי היו צרכין להתקומות בכל מה אפשר. ונראה דהגה בMOVEDות המתכוות זהב ורומו ליראה כסף לאלהבה ונחושת להיות תקיף בדעתו עז לנמר וכמ"ש (ירמיה') א' י"ח) ואני הנה נתחיך היום וגוז ולחוות נחושת, וכשהוא בתמורה הוא עז פנים וכמ"ש (ישע'י מ"ח ד') ומצחץ נחושת. והגה עדת ברה שרואן להקריב לפניו ה'

30 היפוך אהרן שהי' בוש לקרב למובה, והיפוך הבושה הוא עוזת פנים, זומם כשהיא בקדושה היא גני מודה טوبة להיות עז כנמר, ולא

ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי וגגו. ברשי' משל מלך שנותן שדה לאחובו ולא כתב וערער וכוי' הרני כותב בערכאי בא אחד ומעלת בערכאי, אף כאן לדברים וחותם לך ומעלת בעכלים לעכבר, ולמי ישיחפוץ השוי' ליתן יתנו ואם לא חידש ליתן לאחר או לחויזין ליד הבעלים ממילא נשרות בחזקת הראשונים ואין לבעלים שום זכות בהן:

והנה בפרשא זו מבואר היטב שמתנות כהונת נتونות לה' ומידו ית' ניניאו ר' לוי בשם ר' חמרא ב' ר' חניניא צער גדול כי לו למשה בדבר הזה כך הוא כבודו של אהרן אחיו להיות והוא את הגיגים אמר לו הקב'ה ולא נהנה ממנו כ"ד מתנות כהונת ביהדי קולא, ע'כ. נראה מזה שכ"ד מתנות כהונת נחשבים שמישראל קא זכו בשכל עבדותם והואצע שכר פעולה. והנה קרחה על ערער ואמר כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה', והינו שאינם צריכין לאמצע, וזה שכהן במתנות כהונת ואמר לא צוחה אלא שזכה אין הפירוש שימושם כל זון שצרכין לשלם להם שכר פועליהם לא צוחה אלא עתה שכל העדה כולם לאמצע ואין נזקין לשילוח לא צוחה דרכם כל קדושים ואין נזקין לשילוח והנה דברים הללו שכר לשילוח שאיננו נזרך. והנה דברים הללו אין להם שחר אלא אמרת שמיד ישראל זוכין במתנות כהונת שכר שליחות, אבל

/ב' כ' ז'

שנת תרפ"ב:

במדרש (פ' ייח') אין ויקח אלא לשון פיגא שלו וקחנו ונאמן שנאמר מה יחק לבך, הוא שמשה אומר להם המעת מכם כי הבדל אלקי ישראל. ויש להבין דמשמע שבמא ראי' מה שמשה אומר להם וכוי' להא דלשון ויקח הוא לשון פיגא, ואינה מובנת הראי' דגם לכל הפירושים שתאמר בלשון ויקח אני שפיר הא דמשה אמר להם:

ונראה דהנה בהאריז' שנתבער בו רוח קין מצד הרע. ושפרש דהנה קין נקרא ע"ש קנית איש את ה', וכבר פירשנו את ה' הינו שלעבות השית' ה' ליבו מגבה ומרתום ויש וקנין בעני עצמו שלא ישוב מפני כל וכל העומדים לשטן עלי דרכו דרך הקודש היו בעינינו כאפס וכайн ויבטלם בלבו. ובאמת היא מדת טוביה מאה, אך זריכה שMRIה יתרה לבתעתף ממנה גיאות וкус ונקימה, והיינו שרק עזבוקות ה' היה חזק ואיתך, ומלבדיו זה היה שפל ונכנע, וככאמור הלל אם אין לי לי, ובשאני לעצמי מה אני, וכבר דברנו בזה בארכיות. אבל קין השתמש במדה זו הטובה לעובdot ה', וע"כ מכח מדה זו עצמה מבלידי שיצא לתרבות רעה והרג את הבול ואמר לית דין ולית דין. ובאותו סגנון י"ל בקרחה דהנה הלוים ניתנה בהם מدت הבדלה שהיינו מובדלין מכל ישראל לעבודת ה' ושיהי

ג' א'

ונת ליהודה תחתה, הינו שהי' בטל בתכליות למלכות שמי'. וע"כ זכה לכ"ד ספרים שבתורה, ובאשר כל השפעות שבועלם באות בכח התורה, ובשביל זה הראשת לה', ע"כ קנא' ה' ונתנו לכהן. ובפרשא זו הררי מסלק כל ערעור שאפי' ישראל יהו בתכליות הקדושה אין זו טענה לעכבר המתנות כנ'ל. וע"כ מצינו לעתיד אחר תחיתת המתים שאו היה' הכל בתכליות הזיכר נמי תינתן תרומה לא כהן, כבש"ס סנהדרין (צ'') תחיתת המתים מן התורה מנין שנאמר ונתחם ממן תרומה לא אהרן תפוחן וכי אהרן לעולם קיים והלא לא נכנס לאرض ישראל שנותנו לו תרומה אלא מכאן לתחיתת המתים מן התורה, מלמד שעמיד לחיות ישראל גונני לו תרומה, וכן מפורש ביהזקאל (מ"ד), שכל הפרשה ההיא מדبرا במה שנגע לעתיד:

ד'

ו'

ו'</